

Az Ádám előtti teremtés a réselmélet fényében

Az Ádám előtti Földkorszak az Isten mindenre kiható tervének egy nagyon fontos és rendkívül hosszú korszaka volt. Ez a korszak a mennyek és a Föld megteremtésével vette kezdetét, és 6000 évvel ezelőtt a lázadó rend közreműködése által *tohu vá bohu*-ba [káoszba] esett fizikai világ újra rendezésével, vagy újra teremtésével, valamint az ádámí ember megteremtésével zárult le. Isten bevonta az általa teremtett szellemi lényeket, vagyis az angyalokat a fizikai világ erőinek irányításába, fenntartásába. Hasonlóan ahhoz, ahogyan az emberre bízta e Földi világ „gondozását”. Tudjuk azt, hogy valamikor a fizikai világ megteremtése után az Isten szellemi fiainak egyharmad része fellázadt az isteni rend ellen egy hatalmas erővel felruházott angyal vezetése alatt. Ezzel az eseménnyel az angyali, vagy szellemi világ két rendre, a lázadók és az Istenhez hűek rendjeire szakadt.

A sumérok szerint az „istenek egy nagy háborúja” az általuk **Tiamat**-nak nevezett bolygón, vagyis azon az ős Földön ment végbe, ami ezután a Sátán és a vele lázadó angyalok hatalma alá adatott. Ez alatt a rendkívül hosszú korszak alatt (több száz millió évről beszélünk) Isten türelmesen hagyta és engedte azt, hogy az angyalok teljes mértékben maguk formálják meg a saját jellemüket, illetve azt, hogy teljessé érleljék ki magukban a jó vagy rossz követésének akaratát. Tették ezt úgy, hogy közben ismerték Isten tökéletes akaratát, jellemét és tulajdonságait. Isten teljes szabadságot adott a Földet uraló lázadó szellemi rend immáron „bukott” angyalainak ahhoz, hogy egyre merészebben és messzebbmenően kövessék a maguk akaratát és útjait. Ezt bizonyítják az adott Földkorszaknak az általuk elvégzett teremtéskísérletei, annak fizikai élővilága, majd pedig a humanoid lények megalkotása és az azokkal való genetikai manipulációk. Ahogy Isten időt adott a kánaánitáknak arra, hogy bűneiket a teljességre halmozzák (1Móz. 15:16), úgy az angyalokat is hagyta egyre messzebb menni és mélyebbre süllyedni a vétkeikben. Ez egy több százmillió, vagy akár néhány milliárd éves folyamat volt, egy olyan korszak, ami magában foglalta a dinoszauruszok és emberszerű (humanoid) lények különböző fajtáinak a megjelenését. A természetfeletti erő nagy hatalom és felelősség, mert azok a lények, akik a bűn és tökéletlenség állapotában bírnak ilyen erővel, azok bizony képesek univerzális káoszt és romlást okozni. És pontosan ez történt, emiatt jött el egy olyan univerzális pusztulás, ami *tohu vá bohu*-t, azaz káoszt és kietlenséget okozott a Földön is. Ebből a pusztulásból állította helyre Isten a Földünket és naprendszerünket kb. 6000 évvel ezelőtt, a hat napos teremtés alkalmával, létrehozva a mai állapotokat és az emberi élethez megfelelő körülményeket, s magáévá pecsételve ezt a szombati pihenőnappal. **E teremtés felett a bukott rend hatalma már erősen korlátozva lett, nem alkothatnak és teremthetnek az akaratuk szerint, mert méltatlanokká váltak erre, ám hatalmukban áll szellemileg befolyásolni az ádámí emberiséget.**

Habár az első Földkorszak eseményei nem érintik közvetlenül az ádámí emberiséget, azonban annak ismeretében mélyebb belátást nyerhetünk a teremtés rejtelseibe, és levonhatunk belőle jó néhány számunkra hasznos és nagyon tanulságos leckét. A hagyományos kereszténység értelmezése szerint Földünk mindössze hatezer éves. Az ebbe vetett “hit”-nek nyilvánított

meggyőződés azonban ellentmond nem csak a modern tudományos és geológiai tényeknek, és nem csak az ősi mitológiai utalásoknak, de magának a Bibliának is.

Isten Egyházának Gyülekezetei

Church of God

Copyright © 2014, Póli Pál, Isten Egyházának Gyülekezetei

Minden jog fenntartva. A honlapon található kiadványok szabadon másolhatóak és terjeszthetőek, amennyiben a teljes szöveg, változtatás vagy törlés nélkül kerül másolásra illetve terjesztésre. A kiadó nevét, címét és a kiadási jogot fel kell tüntetni. Ár nem számítható fel érte. Kritikai hozzászólásokhoz és elemzésekhez felhasználhatók rövid kivonatok vagy idézetek a kiadási jog megsértése nélkül.

<http://www.churchofgod.hu>

I.Rész

A Réselmélet dióhéjban

Hogy mi is az a réselmélet? A lehető legtömörebben megfogalmazva, a réselmélet szerint az 1Mózes 1:1-ben vázolt teremtés az univerzum és a Föld eredeti megteremtését mutatja be, ami a tohu wa bohu állapotába, vagyis káoszba esett. Az 1Mózes 1:2-től a 2:1-ig leírt részekben pedig ennek a káoszba borult Földnek az ádámi élethez való újjáformálását olvashatjuk. Ez az adott verssorok közötti „rés” (innen az elmélet megnevezése) akár évmilliárdokban számított időt is magában foglalhatott.

Az alábbiakban felsorolásra kerülő pontok különösen fontosak a Biblia pontos megértéséhez:

1. Az univerzum és a Földünk sokkal, de sokkal idősebb 6000 évnél.
2. Amikor Isten megteremtette az univerzumot a Földünkkel együtt, a maga eredeti csodálatos valóságában, annak láttán az akkor már létező szellemvilág angyalai spontán örömrivalgásban és éneklésben törtek ki (*Jób 38:4-7*).
3. A Földet uraló bukott erők százmillió éveken át tették a maguk fokozódóan gonosz dolgát, ami bizonyos fokú káoszt hozott az univerzumba, s Isten egy globális kataklizmával véget vetett „*az akkori világnak.*” (*2Pét. 3:6*)
4. Az Ádám előtti pusztítás és az Isten ítélete „*az akkori világ*”-on egy élhetetlen bolygót eredményezett, amit Istennek megfelelő módon újjá kellett formálni az emberi élethez.

5. Mielőtt eljönnek az új egek és az új Föld, tűz fogja megemészteni ezt a jelenlegi Földet.

Ebben a tanulmányban elsősorban az ádami teremtés előtti Földkorszakot vizsgáljuk meg. Ez a világ így vette kezdetét:

1Mózes 1:1 Kezdetkor teremtette Isten az eget [héb. [haš-šā-ma-yim](#)] és a Földet.

Az eredeti héber szövegekben (mint az fentebb meg is lett jelölve), a *has-sám-mayím* olvasható, aminek jelentése: *egek*, vagy *mennyek*, többes számban. És mint ilyen, nem csupán a Föld légkörét jelöli, hanem a második eget is, azaz a teljes fizikai univerzumot a maga megszámlálhatatlan galaxisaival, csillagaival és bolygóival. A sorrend nem véletlen, hiszen ekkor jött létre a világegyetem, s azon belül a Föld is. A Szentírás három mennyet említ (2Kor. 12:2). A 3. menny, vagyis a

szellemi világ, ahol Isten trónja áll és angyalok megszámlálhatatlan sokasága él, már létezett akkor, amikor az anyagi világ létrejött, így a „kezdet” a fizikai világ kezdetére utal. A Szentírás legelső sorában (1Móz. 1:1) Isten kiemelten úgy mutatja be a Földet, mint az univerzum legfontosabb planétáját. Az Írásban nem az áll, hogy Isten megteremtette a mennyeket és az Alfa Centaurit - vagy bármely más bolygót - hanem az, hogy Isten megteremtette a mennyeket ÉS A FÖLDET. Az egész univerzum számtalan bolygója közül ez az egyetlen egy olyan égitest, ami így ki van emelve. A Szentírás magyarázatot ad arra is, hogy a Földünk miért élvez ilyen kiemelt pozíciót. Ugyanis mint tudjuk, ezen a bolygón fog megvalósulni Isten korszakokat magában foglaló terve, aminek befejezése után az univerzum központja is ide lesz helyezve, ahogy magának az Istennek a lakhelye is a megújított Föld lesz (Jel. 21:3).

Hogyan jött létre az univerzum és a Föld? A Szentírás leírása szerint Isten szava által, amikor megparancsolta a létrejöttét, s **a fizikai mindenség erre az isteni parancsszóra vált valósággá a semmiből:**

Zsoltárok 148:1-6 ¹(Alleluja!) Dicsérjétek az Urat a mennyből, dicsérjétek a magasságban!
²Dicsérjétek, angyalai mind, dicsérjétek, égi seregek! ³Dicsérjétek, nap és hold, dicsérjétek, fénylő csillagok! ⁴Dicsérjétek, egeknek egei, dicsérjétek, minden vizek az ég felett! ⁵Dicsérjék az Úr nevét, **mert az ő parancsára lettek!** ⁶Odaállította őket minden időkre, **törvényt szabott nekik, amely el nem évül.**

Tehát az univerzum (*has-shám-mayím*) és a Föld Isten parancsszavára állt elő a „semmiből”, az egész egyszerre indult működésbe ettől az adott pillanattól kezdődően. A világegyetem ugyanis a maga fizikai törvényszerűségeivel együtt lett megteremtve, nem attól külön, mint pl. a gravitáció, ami stabilitást biztosít ezen a létrehozott rendben belül. A mindenség valamennyi égiteste a tömegvonzás által van össze- és fenntartva, ahol a kisebb égitesteket a nagyobb égitestek gravitációs vonzereje tarja fenn a pályájukon. A holdak a bolygók körül keringenek, a bolygók a csillagok körül, a csillagok pedig a galaktikus központok körül. Ugyanígy van a galaxisok szintjén is. Mindennek az lenne a lényege, hogy a hold nem létezhet a Föld nélkül, a

Föld nem létezhet a nap nélkül, ahogy a nap sem létezhet a mi Tejútrendszerünk nélkül, a Tejút pedig a galaxis nélkül, és így tovább. Az égitestek nem lettek egymástól külön és függetlenül megteremtve, együtt és egymásra hatva vannak működésben „a nekik szabott törvény szerint”, amelyek a keletkezésük óta érvényben vannak és „nem évülnek el” mindaddig, amíg a világegyetem fennáll. Így a világegyetem egészének egyszerre, azonnali módon kellett létrejönnie, a semmiből megteremtve, pontosan úgy, ahogyan azt a 148:5 Zsoltár is kifejti. A hat napos teremtés leírása tehát nem jelentheti a Föld eredeti teremtését.

A fizikai idő azzal a pillanattal **kezdődött** meg, amikor az univerzum létrejött és ugyan ezzel a momentummal vette kezdetét az **Isten korszakokat átfogó terve** is. Hogy ez egész pontosan mennyi idővel ezelőtt történt meg, az nem lett kinyilatkozva, nem tudhatjuk, de az bizonyos, hogy évmilliárdokról beszélhetünk (a tudomány kb. 14 milliárd évre teszi). Egy dolog azonban biztos: az világegyetem nem keletkezhetett 6000 évvel ezelőtt.

Ily módon, a nap, a hold és a csillagok „negyedik napos teremtése” a fiatal Föld elméletnek az egyik leggyengébb pontja. Ezt követi az Ádám előtti korszakok élővilágának összemosása a 6000 éves teremtéssel.

A fiatal Föld elmélet hívei félreértik az 1Mózes 1:1 versét, s ennek a félreértésnek a fényében értelmezik a teremtéstörténetet. Azt gondolják, hogy az a hatnapos teremtés summája, amit aztán a részletek követnek (1Móz. 1:3-31). Emiatt aztán azon a nagyon ellentmondásos meggyőződésen vannak, hogy Isten a Földet a nap nélkül alkotta meg az első napon, a napot pedig csak a negyedik napon hozta létre a holddal és a csillagokkal együtt. Ez a nézet nem csak hogy nem biblikus, de még tudományos szempontból nézve is teljes képtelenség. Miként is létezhetett volna a nappalból és éjszakából álló 24 órás nap anélkül, hogy a Föld és a nap (valamint a hold, ami az éjszakát uralja (1Móz. 1:16)) együtt létezett volna, amelyek egymáshoz viszonyuló mozgása az alapja a 24 órás napnak. Ez egy alapvető fizikai törvényszerűség, amivel minden józaneszű ember tisztában van. Habár a Biblia nem egy tudományos könyv, ugyanakkor nem mond és nem is mondhat ellent az ismert tudományoknak, hiszen eleve a tökéletes Isten volt az alkotója mindannak, amit a tudomány felfedezett. Isten nem vár el tőlünk egy olyan vakhitet, ami teljesen logikátlan és alapvetően ostoba.

Ha a Biblia első sorát a „*Kezdetben teremtette Isten a mennyet és a Földet*” a réselmélet fényében nézzük, akkor így néz ki a történet: Ekkor lett megteremtve a fizikai világ, a Föld és a mennyek, vagyis a világegyetem (mint már láttuk, a héberben az egek, illetve mennyek többes számban van kifejezve). Az 1Mózes 1:1-ben a teremtés a „*bara*” héber szóval van kifejezve, aminek jelentése valamit a semmiből megteremtteni. Ez tehát az eredeti teremtés, az univerzum, benne a galaxisokkal, a Földdel és a különböző égitestekkel, amit Isten a semmiből teremtett meg.

Ezt követte a második mondat „*A Föld még kietlen és pusztá volt, a mélység fölött sötétség volt és Isten Lelke lebegett a vizek fölött.*”

Vagyis a már létező, és a bukott angyalok által káoszba borult Földdel elkezdett dolgozni az Isten (szelleme) abból a célból, hogy megalkossa rajta az ádámí élethez szükséges körülményeket. A Biblia két első sora között tehát évmilliárdok is eltelhettek. A továbbiakban pedig az ádámí teremtés részletesebb menetét látjuk felvázolva, beleértve a negyedik napot:

1Mózes 1:13-16 ¹³Így lett este, és lett reggel: harmadik nap. ¹⁴Azután ezt mondta Isten: Legyenek világító testek az égbolton, hogy elválasszák a nappalt az éjszakától, és meghatározó jelei legyenek az ünnepeknek, a napoknak és az esztendőknél. ¹⁵Legyenek ezek világító testek az égbolton, hogy világítsanak a Földre. És úgy történt. ¹⁶Megalkotta [héb. *asza*] Isten a két nagy világító testet: a nagyobbik világító testet, hogy uralkodjék nappal, és a kisebbik világító testet, hogy uralkodjék éjszaka; meg a csillagokat. ¹⁷Az égboltra helyezte őket Isten, hogy világítsanak a Földre, ¹⁸és uralkodjanak nappal meg éjszaka, és elválasszák a világosságot a sötétségtől. És látta Isten, hogy ez jó. ¹⁹Így lett este, és lett reggel: negyedik nap.

Tehát már volt este és volt reggel, mielőtt Isten „megalkotta” volna a napot és a holdat. Nos, nap nélkül egyszerűen nincs napi ciklus [hogyan is lehetne?] vagyis lehetetlen lett volna a 24 órás napok számlálása a nap és a hold nélkül. Látszólag valami nincs rendben. A problémát részben a héber szavak jelentése oldja fel. Itt nem a 'teremtés' szó van használva, hanem egy teljesen más szó, az „*asza*”, aminek jelentése: valamit tenni, csinálni, alkotni **valamivel**. Nem a semmiből teremteni [*bara*], hanem valamit alakítani, valamit tenni [*asza*] egy már létező valamivel. A *tohu-wá bohu* univerzális méretű volt, s Isten a káoszba borult világot be- vagy helyreállította, hogy az megfelelő legyen az ádám teremtés létéhez. A napot és a holdat nem ekkor teremtette meg, hanem azt „tette”, azt „okozta”, hogy azok az ádám élethez megfelelő pályán és módon működjenek. Nem mellékesen itt tudatja velünk azt is, hogy ez a két égitest az ádám teremtés számára megadatott azonosító jeleket, az ünnepeket, és kijelölt napokat, éveket (Jubileumokat) jelöli, ami kihangsúlyozza az embernek az Isteni rendben való rendkívüli szerepét.

Röviden, az univerzális káoszból helyre lettek állítva a bolygók pályái, újra láthatóvá lettek az égitestek, amik meghatározták a napokat és az adott időket [Isten ünnepeit].

Az ember és az állatok a hatodik napon lettek megteremtve, amikor már minden a megfelelő helyén volt: a növényvilág, és az égitestek rendeltetésük szerint funkcionáltak. Az 1Mózes 2. fejezetének „eltérő” teremtéstörténete pedig az első fejezetben említett 6. nap eseményeit vázolja fel részletesebben.

De térjünk vissza a Föld eredeti megteremtéséhez egy másik bibliai idézettel:

Jób 38:4-7 ⁴Mikor a Földet alkottam, hol voltál? Mondd csak meg, ha egyszer oly nagy a bölcsességed! ⁵Ki határozta meg méretét? Hisz tudod! És ki feszített ki rá mérőszinórt? ⁶**Mibe eresztették sarokpilléreit, és a szegletkövét ki illesztette be,** ⁷amikor ujjongtak a hajnalcsillagok, s amikor lelkendeztek az Isten fiai?

A fenti sorokból legalább három dolog következtethető ki teljes bizonyossággal:

1. A szellemvilág, illetve az angyalok előbb lettek megteremtve, mint a fizikai világ.
2. Amikor Isten megteremtette az egész fizikai világot, az nem egy sötét kietlenség volt, hanem olyan csodálatos és szép, hogy az angyalok spontán ujjongani és örvendezni kezdtek a látványán.

3. Isten valamibe „beeresztette” a Föld sarokpillérét és szegletkövét, vagyis úgy alkotta meg a Földet, hogy az tökéletesen és törvényszerűségek által vezetve illeszkedik bele a körülötte létező fizikai világba.
4. Következésképpen, mivel a Föld az eredeti megteremtése után sötétségbe borult, így az angyalok lázadásának a Föld eredeti megteremtését követően, s az ádámi teremtést megelőzően kellett megtörténnie.

Isten nem fázisokban teremtette meg a Földet, vagyis nem egy kaotikus zűrzavaros állapotban lévő anyag megteremtésével kezdte, hanem oly módon, hogy az azonnal megfelelő legyen az emberi élethez:

Ézsaiás 45:18-19 ¹⁸Mert ezt mondja az Úr, aki az eget teremtette, ő, az Isten, aki megalkotta és létrehozta, s fenn is tartja a Földet, **mert nem a zűrzavarnak [t ō-hū] teremtette**, hanem hogy lakjanak rajta: „Én vagyok az Úr és nincsen más.” ¹⁹Nem titokban beszéltem, nem valami sötét zugában a Földnek. **Nem azt mondtam Jákob nemzetségének: A zűrzavarban keressetek!** Én, az Úr az igazságot mondom, és az igazat hirdetem nektek.

A héber „tohu” kifejezés 20 alkalommal fordul elő az Ószövetségben és minden alkalommal valamilyen kaotikus, zűrzavaros, kietlen, hiábavaló állapotra utal. A 3 alkalommal előforduló „bohu” szó pedig ürességet, pusztaságot jelöl. Tudjuk azt, hogy Isten a rend Istene, nem a káoszé, vagy zűrzavaré (1Kor. 14:33). Ahogyan a fiatal Föld elméletében hívők értelmezik az 1Mózes 1:2. versét, azzal akaratlanul is azt mondják, hogy a Föld nem egy szempillantás alatt jött létre, az Isten szavára (v.ö. Zsolt. 148:5), hanem bizonyos folyamatok által: Isten először megteremtett egy sötét, üres, alakatlan és kaotikus állapotban lévő, vízzel borított Földet, majd aztán abból a zűrzavaros masszából alakított ki egy csodálatos és élhető bolygót. Majd valamikor - ki tudja milyen időszámítással számolt „nap” alapján - a negyedik „napon” a Föld köré alkotta az égitesteket és az univerzumot! Elkerüli a figyelmüket az a tény, hogy **mielőtt** Isten kimondta volna a „**legyen világosság**” parancsszót **a teremtés első napján** (1Móz. 1:3), akkor már volt valami. Az első nap „legyen”-je előtt már jelen volt a teremtett anyag. Létezett ugyanis a hidrogénből és oxigénből összetevődő víz, léteztek a mennyek, valamint a Föld-nek nevezett bolygó, mind a maguk számtalan anyagi részecskéivel. És létezett még valami, ami nagyon fontos, mégpedig a sötétség. És nem csupán az anyagi a sötétség, hanem annak a szellemi formája is - a szentség, a tökéletesség, a tisztaság világosságának hiánya - ami a fizikai sötétséget okozta, mégpedig az angyali lázadás formájában.

János 1:1 Kezdetben már volt az Ige, az Ige Isten felé fordult és Isten volt az Ige. ... 5 **A világosság fénylik a sötétségben és a sötétség azt fel nem tartóztatta.**

„Isten világosság, és nincs benne semmi sötétség” (1Jn. 1:5), Ő nem a sötétség szerzője, sem annak alkotója. Így a mélységet borító sötétség nem Isten az alkotása volt, azt az isteni rendtől való elpártolás okozta a lázadó angyalok részéről. Amikor Isten ráeresztette Szellemét erre a sötétségre, azzal vette kezdetét a hat napos, vagy ádámi teremtés, aminek első napját a világosság helyreállításával kezdte meg, a már létező, ám káoszba és sötétségbe borult Földön. Ennek a lényege: Ha nem Isten a forrása a sötétségnek, akkor az az 1Mózes 1:1 és 1:2 között kellett lennie egy adott időkeretnek, amikor a sötétség [illetve annak okozója, a lázadás] megtörtént.

Mivel az 1Mózes 1:2-ben felvázolt zűrzavar forrása nem lehet Isten, annak valami más oka kellett, hogy legyen. Mi volt ennek az oka, vagy mi vezetett a káoszhoz, rendetlenséghez? Ahogy az előszóban erre már kitértünk, az angyali lázadásból fakadó állapotok okozták ezt a káoszt. A Föld tehát nem kietlenné lett teremtve, hanem azzá vált. A héber szöveg bizonyos fordításai sajnálatos módon elfedik ezt a fontos ténytet.

1Mózes 1:2 A Föld pusztá volt (héb. „*hayah*”) és üres, sötétség borította a mélységeket, és Isten lelke lebegett a vizek fölött.

A héberben a „*hayah*” egyformán jelenti azt, hogy „volt” és azt, hogy „lett”. Ez a szó 4900 alkalommal fordul elő az Ószövetségben, s a legtöbb alkalommal valóban „volt”-nak van fordítva, ám 769 esetben a következő rokon értelmű szakkaladták vissza: lett, vált, eljött, stb. (lásd. Strong’s H1961) Vagyis a mondatot a szó jelentésének értelmében minden probléma nélkül lefordíthatjuk ekként is: „A Föld pusztává lett” (vagy vált), és nem mellékesen a *The New International Version* meg is jegyzi ezt az alternatív fordítást egy idevonatkozó lábjegyzetben. Tény, hogy közvetlenül az ádámi teremtés előtt a már létező Föld a *tohu wa bohu* állapotában volt, amit a bukott angyali rend okozott. Mit tudhatunk az ádámi korszakot megelőző Földről és eseményekről? Ezzel az írás II. része foglalkozni.

